

РЕШЕНИЕ

№ 6853

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

**ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12515** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) при Министерство на вътрешните работи (МВР), подадена чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, против решение № 2524 от 07.07.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 8071/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № 424 от 02.11.2023 г., издадено от Директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, с което на Т. Х. М. (Н. Т.), [дата на раждане], гражданин на Л., притежаващ паспорт № LR2027246, издаден на 24.03.2021 г. за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ е наложено административно наказание глоба в размер на 900 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Оспорва се изводът на съда, че неосигуряването на преводач на нарушителя, който не владее български език е опорочило административнонаказателното производство. Изложено е, че лицето е подписало акта без възражение, че не владее български език, без да е поискало назначаване на преводач и без да възрази в 7 - дневния срок за това. Поради това и с оглед последващото обжалване на наказателното постановление правото на защита на санкционираното юридическо

лице не било накърнено. Поддържа се, че НП е издадено от компетентен орган, в рамките на преклузивния срок, при съобразена нормата на чл. 57 от ЗАНН, без да е нарушено правото на защита на лицето. Искането до съда е за отмяна на оспореното решение и потвърждаване на НП. В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът се представлява от юрк. К., която поддържа жалбата. Не претендира разноски и моли, ако такива се претендират от насрещната страна, да бъдат редуцирани до съответния минимален размер.

Ответникът – Т. Х. М., редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Оспорва касационната жалба с писмен отговор и претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законоустановения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция с Акт за установяване на административно нарушение № 276906 от 27.09.2023 г., съставен от М. М. С. – мл. инспектор при ГКПП - Аерогара С. и в присъствието на свидетелите Д. Ц. К. и Л. Е. А. е констатирано, че на 27.09.2023 г. около 16:00 часа на ГКПП-Аерогара С. Т. Х. М., гражданин на Л., се явил за излизане от страната с полет FB319 за Б., като при осъществената гранична проверка е установено, че лицето е влязло на територията на Република България на 11.07.2023 г. и е следвало да напусне страната на 02.08.2023 г., за да спази разрешения му безвизов престой, който е надвишен с 56 дни. В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 34 от ЗЧРБ, като след съставянето му препис от същия е връчен на лицето. Въз основа на така съставения акт е издадено Наказателно постановление № 424 от 02.11.2023 г. от П. Г. С. – Директор на РДГП – Аерогари при ГДГП - МВР, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ на Т. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900,00 /деветстотин/ лева за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ. Наказващият орган е упражнил и правомощията си по ч. 53, ал. 2 от ЗАНН, като е допълнил, че в рамките на последния 180-дневен престой лицето, притежаващо разрешение за пребиваване във ФРГермания № Y01PLZY0C, многократно е влизало и напускало РБългария, като по този начин е превишило разрешения му престой. Препис от НП е връчен на упълномощен представител на лицето на 07.05.2024 г.

Софийският районен съд от правна страна е приел, че АУАН е съставен от оправомощено длъжностно лице, а НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган, но административнонаказателното производство е проведено с допуснати съществени процесуални нарушения. Тъй като нарушителят бил ливански гражданин, който не владее български език, съгласно чл. 21 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН следвало да му се назначи преводач. Приел е, че административнонаказателното производство е опорочено, тъй като е протекло без

административните органи да са изпълнили задължението си да осигурят преводач и да предоставят писмен превод на съставения АУАН и издаденото НП на Т. М. и по този начин да се убедят, че същият е разбрал съдържанието на предявения му акт и НП, както и правата, произтичащи от образуваното срещу него административнонаказателно производство.

Касационният състав споделя изводите на СРС за допуснато в административнонаказателното производство съществено процесуално нарушение, което пречатства правото на защита на наказаното лице и не дава възможност същото да разбере за какво деяние е санкционирано.

Съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления са приложими нормите на НПК. Според чл. 21 от НПК наказателното производство се води на български език, а лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг език, за което се назначава преводач. Задължението за осигуряване на условия и възможности за ефективното упражняване правото на защита е регламентирано и с чл. 15 от НПК. Необходимостта от назначаване на преводач от български на чужд език в административнонаказателното производство произтича и от задължението на актосъставителя по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН да осигури възможност на нарушителя да се запознае със съдържанието на съставения акт към момента на предявяването му. Касае се за процесуално задължение, поради което не следва да се счита, че ползването на преводач е предпоставено единствено и само от проявена от самия нарушител инициатива. Невъзможността нарушителят да се запознае със съдържанието на акта на разбираем за него език към момента на съставянето му е довела до ограничаване на правото му да се защити и да участва ефективно в първата фаза на административнонаказателния процес – тази пред административнонаказващия орган.

Освен по отношение съставянето и предявяването на АУАН, задължението за осигуряване на преводач е относимо и за производството по Раздел IV от ЗАНН за налагане на административните наказания, тъй като именно с НП се повдигат и предявяват административнонаказателните обвинения. Пренебрегването на това изискване представлява съществено процесуално нарушение, тъй като пряко засяга правото на защита.

Правото на нарушителя да ползва преводач е неотменимо, като само при негово изрично и надлежно дадено съгласие може да не бъде спазено изискването на закона.

С оглед правилата за разпределяне на доказателствената тежест, административнонаказващият орган е този, който следва да докаже, че е налице изричен отказ за назначаване на преводач в хода на административнонаказателното производство, за какъвто няма данни да е налице по делото.

Липсата на преводач, който да разясни смисъла на административното обвинение на нарушителя и правата му на защита по предвидените в ЗАНН процесуални възможности, са довели до абсолютно процесуално нарушение, което не може да бъде санирано нито в административнонаказателното производство, най-малко и във въззивното съдебно производство. Нарушителят не е официално запознат със съдържанието на АУАН съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН чрез устен превод от надлежно назначен за целта преводач по чл. 21, ал. 2, изр. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН под страх от наказателна отговорност по чл. 290, ал. 2 от НК. Процесуалното нарушение е съществено, тъй като е лишило нарушителя от правото да направи обяснения и възражения при съставянето на АУАН съгласно чл. 42, т. 8 от ЗАНН. Въпреки че е бил задължен служебно да констатира тази нередовност, наказващият орган не е върнал обратно АУАН съгласно чл. 52, ал. 2 от ЗАНН на актосъставителя за ново редовно предявяване с участие на назначен преводач по чл. 21, ал. 2, изр. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН. Тези пропуски от началната фаза на административнонаказателното производство не биха могли да се преодолеят по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление и правилно са

квалифицирани от въззивния съд като съществено процесуално нарушение, обуславящи цялостната отмяна на НП. Това нарушение не се санира от подадената срещу НП жалба. Касае се за различни правни средства за защита на нарушителя, които са изрично законово диференцирани, така че да важат в последователните фази на административнонаказателното производство, да са самостоятелни едно спрямо друго със следващата се задължителност при гарантиране възможността за ефективно упражняване на всяко едно от тях. В тази връзка неоснователно е възражението на касатора, че с оглед последващото обжалване на наказателното постановление, правото на защита на санкционираното лице не било накърнено.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено. При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактичката обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63в ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

Въпреки този изход на спора съдът намира искането на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за неоснователно. Ответникът претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., за което са представени единствено платежно нареждане за сумата от 4 000 лв. и платежно нареждане за възстановяване на надвнесена сума от 3600 лв., но не е представен договор за правна защита и съдействие, адвокатско пълномощно или др., от който да се установи, че е уговорено подобно възнаграждение и съответно основанията, на което то да е заплатено. Не може да се приеме за такова доказателство представеният пред СРС договор за правна помощ и съдействие, тъй като уговореното с него възнаграждение е било дължимо до 21.05.2024 г. и е претендирано пред СРС. Предвид изложеното съдът намира, че не следва да се присъждат разноски за адвокатски хонорар в полза на ответника.

Водим от горното Административен съд – София град, XII Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2524 от 07.07.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 8071/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: